

Sygnatura akt VI Ka 179/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 czerwca 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Małgorzata Peteja-Żak

Sędziowie: Marcin Schoenborn (spr.)

del. Anna Förster-Weissensteiner

Protokolant Aleksandra Pawłowska

przy udziale Barbary Jarczyk Prokuratora Prokuratury Okręgowej w K.

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2020 r.

sprawy **K. R.** ur. (...) w J.

syna T. i B.

oskarżonego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 286 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 29 października 2019 r. sygnatura akt II K 361/18

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 627 kpk i art. 630 kpk w zw. z art. 634 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uniewinnia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z punktu VII aktu oskarżenia przypisanego w pkt 3,
- wskazuje, iż czynu przypisanego w punkcie 2, a opisanego w punkcie XIV części wstępnej, oskarżony dopuścił się 11 lipca 2008 r.,
- uchyla punkt 4 oraz na mocy art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 i 2 kk łączy wymierzone w punktach 1 i 2 jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i orzeka wobec oskarżonego karę łączną 3 (trzech) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 110 (stu dziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,
- na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej powyżej kary łącznej pozbawienia wolności jeden dzień zatrzymania w dniu 14 czerwca 2016 r.;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych oraz wymierza mu jedną opłatę za obie instancje w kwocie 1.060 (tysiąc sześćdziesiąt) złotych, a wydatkami w sprawie w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 179/20		
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1			
1.CZEŚĆ WSTĘPNA				
0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji				
	wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 29 października 2019 r. sygn. akt II K 361/18			
	0.1.Podmiot wnoszący apelację			
	# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie			

	wyroku łącznego			
	# oskarżyciel posiłkowy			
	# oskarżyciel prywatny			
	# obrońca			
	# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
	# inny			
	0.1.Granice zaskarżenia			
	0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia			
	# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
	# w części	#	co do winy	
	#	co do kary		
	#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

	o.o.1.Podniesione zarzuty			
	Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
	#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
	#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
	#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła		

		ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
	#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
	#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
	#	art. 439 k.p.k.			
	#	brak zarzutów			
	0.1.Wnioski				
	#	uchylenie	#	zmiana	
	1.Ustalenie faktów w związku z dowodami				

	przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
	0.1.Ustalenie faktów					
	0.0.1.Fakty uznane za udowodnione					
	Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	2.1.1.1.					
	0.0.1.Fakty uznane za nieudowodnione					
	Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	2.1.2.1.					
	0.1.Ocena dowodów					
	0.0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
	Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			

	o.o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
	Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
	1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
	Lp.	Zarzut			
	3.1.	obraza art. 391 § 1 kpk i art. 333 § 2 kpk mająca istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegająca na uznaniu za ujawnione zeznań A. K. (1), P. M. (1), D. B., Z. B. (1), A. P. przy	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

		<p>przyjęciu, że stwierdzają okoliczności, których nie można uznać za istotne w sprawie, podczas gdy zadaniem sądu jest ustalenie wszelkich okoliczności sprawy, a aktualna wiedza świadków mogła stanowić o okolicznościach przemawiających za uniewinnieniem oskarżonego</p>			
	<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
	<p>Podnosząc ten zarzut obrońca zdawała się w istocie nie orientować nawet za dobrze w treści depozycji w/ w świadków i ich związku z zarzutami aktu oskarżenia, co</p>				

do których nie
akceptowała
skazania
oskarżonego,
a z tego
należało
wywodzić, że
wyrok Sądu
I instancji
wbrew
deklaracji
zaskarżenia w
całości tak
naprawdę
zaskarżony
został przez
obrońcę co do
winy i kary
oraz innych
konsekwencji
prawnych
czynu jedynie
w części,
a mianowicie
co do
przypisanych
w punkcie 2 w
ramach ciągu
dwunastu
przestępstw
czynów z
punktów II,
III, VI, VIII,
IX, XII, XIII,
XIV aktu
oskarżenia
oraz co do
przypisanego
w punkcie
3 czynu z
punktu VII
aktu
oskarżenia.
Obrońca
nawet
powieliła
omyłkę w
nazwisku A.
K. (2)
(pokrzywdzonej

czynem z
pkt III aktu
oskarżenia),
której nie
ustrzegł się
również
najpierw
oskarżyciel
publiczny
wnioskując w
akcie
oskarżenia o
przesłuchanie
A. K. (1)
jednocześnie
powołując się
na
wcześniejsze
zaprotołowane
zeznania A. K.
(2) (k. 1104v),
a następnie
Sąd Rejonowy
owe zeznania
ujawniając
bez
odczytywania
w
zakwestionowanym
przez
skarżącą
trybie (k.
1227).

Niewątpliwie
przed Sądem
Rejonowym
żaden z w/
w świadków
nie został
bezpośrednio
przesłuchany.

Zdaniem
Sądu
odwoławczego
bądź w ogóle
Sąd I instancji
w tym
zakresie nie

obrazil prawa procesowego, bądź i tak stwierdzone uchybienie nie mogło mieć wpływu na treść wyroku w zaskarżonej części, co do której skarżąca oczekiwała korekty ze skazania na uniewinnienie, a w tym, że oskarżony powinien zostać jednak uniewinniony od części z zarzucanych mu czynów, konkretnie dopatrywała się owego wpływu.

Zeznania Z. B. (1), podobnie A. P., Sąd Rejonowy ujawnił bez odczytywania z powołaniem się na tryb przewidziany w art. 391 § 1 kpk w zw. z art. 333 § 2 kpk. Nastąpiło to w dniu 15 października 2019 r., a więc w czasie, kiedy przesłanki

tego
ujawnienia
wynikały już
nie tyle z
treści art. 333
§ 2 kpk, co z
art. 350a kpk,
do którego
art. 391 § 1
kpk, również
w zmienionej
postaci,
jedynie
odsyłał. Nie
mniej
zasadniczo
były
tożsamymi z
tą różnicą,
iż decyzja co
do rezygnacji
z wezwania
świadka i jego
bezpośredniego
przesłuchania
należała
wyłącznie do
organu
sądowego
(Przewodniczącego
składu
orzekającego)
i nie
wymagała już
wniosku
oskarżyciela
publicznego
w akcie
oskarżenia,
jak to było w
stanie
prawnym
obowiązującym
do 4
października
2019 r. i
aktualnym w
dacie
skierowania
do sądu

skargi
rozpoczynające
jurysdykcyjny
etap procesu.
Tak więc
i po 4
października
2019 r.
zaniechanie
wezwania
świadka i
poprzestanie
na odczytaniu
protokołu
jego
wcześniejszych
zeznań
zależało od
tego, czy
przebywa za
granicą lub
ma stwierdzić
okoliczności,
które nie są
tak doniosłe,
aby konieczne
było
bezpośrednie
przesłuchanie
na rozprawie,
w
szczególności
takie, którym
oskarżony w
wyjaśnieniach
swych nie
zaprzeczył;
nie mogło
przy tym
dotyczyć
osoby, której
przysługuje
prawo do
odmowy
zeznań z art.
182 kpk, a
więc osoby
najbliższej dla
oskarżonego
w rozumieniu

art. 115 § 11
kk.

W tym konkretnym przypadku nie mogło budzić wątpliwości, że Sąd Rejonowy nie zdecydował się przesłuchać Z. B. (1) i A. P. dlatego, że nie będąc osobami dla oskarżonego najbliższymi mieli stwierdzić okoliczności, które nie są tak doniosłe, aby konieczne było ich bezpośrednio przesłuchanie na rozprawie, w szczególności takie, którym oskarżony w wyjaśnieniach swych nie zaprzeczył.

Jak najbardziej miał ku temu podstawy w realiach tej sprawy, a twierdzenie, że tych dwoje świadków mogłoby dostarczyć okoliczności

przemawiających
za
uniewinnieniem
oskarżonego
od jednego z
czynów mu
zarzucanych,
za które został
wedle
skarżącego
niesłusznie
skazany przez
Sąd I
instancji,
stanowiąc
wręcz musi
wyraz
niewiedzy
autora środka
odwoławczego,
o czym
świadkowie
Ci
wcześniejszymi
swymi
depozycjami
zaświadczyli.

Trzeba więc
skarżącej
podpowiedzieć,
że Z. B.
(1) został
skradziony
samochód, co
do którego
oskarżonemu
przypisano w
punkcie 1
umyślne
paserstwo z
punktu I aktu
oskarżenia.

Co do
skazania za
ten czyn
apelacja nie
została w
ogóle
wywiedziona.

Zresztą i tak w/w świadek nie mógłby powiedzieć niczego, co ekskulpowałoby oskarżonego, skoro przyznał się on do winy, a o jego udziale w upłynnieniu auta skradzionego na szkodę w/ w mężczyzny relacjonował również D. M..

Z kolei A. P. nie mogła mieć nic istotnego do powiedzenia, ponieważ z jej dotychczasowych zeznań, dotyczących zresztą również czynu, co do którego obrońca nie apelowała, gdyż oskarżony nie wypierał się swego sprawstwa (zarzut XI aktu oskarżenia), wynika tylko tyle, że od A. S. dowiedziała się wieczorem 13 czerwca

2008 r., że
został jej
skradziony z
garażu
samochód A.
(...), w którym
świadek w
związku z
wyjazdem
wypoczynkowym
za granicę
pozostawiła
swoją
paszport. Nie
miała jednak
żadnej wiedzy
o tym, kto
dokonał tego
czynu, co
więcej nie
sposób sobie
wyobrazić, by
mogła taką
wiedzę
pozyskać w
późniejszym
czasie, kiedy
nic wskazuje,
żeby miała
mieć związki
z kimkolwiek,
kto w kradzież
był
zaangażowany,
względnie
miał o niej
wiedzę. Auto
przecież,
wedle M. J.
ujawniającego
okoliczności
jego kradzieży
z włamaniem,
miało zostać
rozebrane na
części.

Zeznania A.
K. (3), P.
M. (1) i D.

B., będących
pokrzywdzonymi
czynami z
punktów III,
XIII i XIV, a
co do których
obrońca już
apelowała,
zostały
natomiast
ujawnione
bez
odczytywania
także na
terminie
rozprawy w
dniu 15
października
2019 r., nie
mniej już z
innych
powodów. W
tym wypadku
Sąd Rejonowy
powołał się
wyłącznie na
przepis art.
391 § 1
kpk. Przebieg
rozprawy, jak
też
podejmowane
przez Sąd
Rejonowy
próby
doreczenia
wezwań w/
w świadkom,
w kontekście
posiadanych
informacji z
postępowania
przygotowawczego
odnośnie
miejsc ich
zamieszkania,
nie
pozostawiają
najmniejszej
wątpliwości,

iż powodem ujawnienia wcześniejszych depozycji w/ w świadków była przewidziana w art. 391 § 1 kpk jako przesłanka odczytania zeznań, niemożność doręczenia wezwania w przypadku D. B. oraz przebywanie za granicą w przypadku P. M. (1).

Co do P. M. (1) dysponował Sąd Rejonowy informacją Policji, z której wynikało, że nie przebywa pod adresem dla doręczeń w kraju podanym przed laty na etapie postępowania przygotowawczego (k. 1210), kiedy to już wówczas wskazywał, iż na stałe zamieszkuje w Niemczech (k. 740). Zresztą tablice rejestracyjne

skradzionego
mu pojazdowi
musiały to
tylko
potwierdzać.
Jak ustaliła
Policja, pod
wskazany
adresem
samotnie
zamieszkiwać
ma J. M.,
która
okresowo ma
też przebywać
na terenie
Niemiec. Tak
naprawdę
okazało się
więc, iż nic nie
zmieniło się z
tego, co było
wiadomym
wcześniej, że
świadek P. M.
(1) przebywa
za granicą i
to na stałe.
Już tylko
dlatego art.
391 § 1 kpk
uprawniał do
odczytania
protokołu
jego
poprzednich
zeznań i to
niezależnie od
ich znaczenia
dla toczącego
się
postępowania,
skoro pobyt
świadka za
granicą
musiał
stanowić
realną
przeszkodę w
realizacji

zasady
bezpośredniości
(zob. wyrok
SN z dnia 18
marca 2015 r.,
II KK 318/14,
OSNKW
2015/9/73).
Nie mniej i
tak trudno
byłoby sobie
wyobrazić,
żeby ofiara
kradzieży z
włamaniem
po latach
dysponowała
wiedzą o
okolicznościach
mających
świadczyc o
tym, że w
przestępstwie
nie brał
udziału
oskarżony,
kiedy
wcześniej nie
kryła, że nie
ma żadnej
wiedzy o
sprawcach
czynu
popelnionego
na jego
szkodę, a
osoba w to
przestępstwo
zaangażowana,
obciążająca
przy tym
oskarżonego,
nie twierdziła,
by skradziony
wóz był
zaoferowany
ofierze do
tzw. wykupu.
M. J. wskazał,
że pojazd

skradziony P.
M. (1)
sprzedał D.
M..

Co do D.
B. Policja
również
ustaliła, że nie
przebywa pod
wskazany
przez siebie
przed laty
adresem.

Więcej, nie
była w stanie
ustalić jego
aktualnego
miejsca
przebywania
(k. 101
załącznika
adresowego).

W tym akurat
przypadku
informacja
tego rodzaju
dotarła do
Sądu
Rejonowego
w dniu 16
października
2019 r., a
więc już po
ujawnieniu
zeznań
świadka. Sąd
Rejonowy
zasadnie
jednak
przeczuwał, iż
brak
oczekiwanej
informacji
Policji na
rozprawie 15
października
2019 r. w
powiązaniu z
niestawiennictwem

świadka musi
oznaczać, że
nie udało się
mu doręczyć
wezwania.

Krótko potem
okazać miało
nawet, iż jest
to przeszkoda
nie do
pokonania. W
tych
okolicznościach
był
uprawniony
w trybie art.
391 § 1
kpk odczytać
protokół
poprzednich
zeznań i tego
świadka. O
D. B. jednak
również nie
sposób
pomyśleć i
to z przyczyn
tożsamych co
w przypadku
P. M. (1),
żeby posiadał
informacje o
sprawcach
przestępstwa
popelnionego
na jego
szkodę, kiedy
skradziony
mu samochód
wedle M. J.
upłynnić miał
także D. M. i
nie chodziło o
tzw. wykupkę.

W
odniesieniu
do A. K. (3)
Sąd Rejonowy
obraził już

jednak art. 391 § 1 kpk, kiedy nawet nie próbował doręczyć temu świadkowi wezwania na pozostający w dyspozycji tego sądu adres czasowego zamieszkania w L. (k. 70-71 załącznika adresowego), a poprzestał na informacji Policji, która stwierdziła, że świadek ta nie zamieszkuje od 6 lat pod adresem, który podała w 2008 r. (k. 1211, k. 73 załącznika adresowego). Co najmniej przedwcześnie uznał, że nie można doręczyć jej wezwania. Uchybienie to nie mogło mieć jednak wpływu na treść zaskarżonego wyroku, a ściślej rozstrzygnięcie skazujące oskarżonego za czyn z pkt III aktu

oskarżenia.
Świadek
przed laty
zeznała tylko
o fackie
kradzieży z
włamaniem
oraz o
okolicznościach
jej ujawnienia
(widziała
branie na hol
i nieznanego
sprawcę,
którego ona,
jak i
zaalarmowany
mąż nie
byliby w
stanie
rozpoznać).
Określiła
również
wysokości
szkody. I w
tym
przypadku
według M.
J. skradzione
auto miało
zostać
upłynnione
poprzez
dokonanie
jego
sprzedaży
przez D. M..
Nie mniej
nawet jeśli
miałby się
co do tego
pomylić, co
przy wielości
przestępstw,
w które miał
być
zaangażowany,
byłoby nawet
czysto
teoretycznie

do
pomyślenia i
faktycznie
pokrzywdzonej
skradzione
auto
zostałoby
zaoferowane
do wykupu,
a po latach
A. K. (3)
potwierdziłaby,
że w takich
okolicznościach
je odzyskała,
nie
wynikałoby z
tego przecież
jeszcze, że nie
padła ofiarą
kradzieży z
włamaniem, a
M. J.
fałszywie
wskazał na
udział w tym
czynie
oskarżonego.

Z kolei na
rezygnację z
odczytania
poprzednich
zeznań Z. B.
(2), A. P.,
A. K. (3), P.
M. (1) i D.
B. oraz
poprzestanie
na ich
ujawnieniu
bez
odczytywania
pozwalał art.
405 § 2
kpk. Zresztą w
myśl art. 394
§ 2 pkt 2 kpk
w brzmieniu
obowiązującym

	<p>od 5 października 2019 r., protokoły podlegające odczytaniu na rozprawie w okolicznościach wskazanych m.in. w art. 391 § 1 kpk odczytuje się jedynie, gdy sąd uzna to za niezbędne. W tym przypadku tak ewidentnie nie było.</p>			
	<p>Wniosek</p>			
	<p>zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popelnienia zarzucanych mu czynów z punktów II, III, VI, VII, VIII, IX, XII, XIII i XIV aktu oskarżenia, a za przypisane czyny z punktów I, IV, V, X i XI aktu oskarżenia wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>pozbawienia wolności,</p> <p>ewentualnie</p> <p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>			
	<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
	<p>Nie stwierdzono podniesionego uchybienia, względnie jego wpływu na treść zaskarżonego wyroku, choć z przyczyn omówionych w sekcji 3.2 akurat wnioski o korektę wyroku okazał się w wynikającym z tam wskazanych powodów zakresie częściowo usprawiedliwiony. Więcej poniżej.</p>			

	3.2.	<p>obraza przepisów postępowania mający istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 4 kpk poprzez uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego z całkowitym pominięciem okoliczności dla niego korzystnych, • art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie wszelkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, • art. 7 kpk poprzez całkowicie dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stojącą w sprzeczności 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
--	------	---	---	--	--

z
zasadami
doświadczenia
życiowego,
jak
również z
zasadami
logicznego
rozumowania,

a w
konsekwencji

błąd w
ustaleniach
faktycznych
za podstawę
zaskarżonego
wyroku i
mający wpływ
na jego treść
polegający na
bezpodstawnym
przyjęciu, że
oskarżony
dopuścił się
popelnienia
czynów
opisanych w
punktach II,
III, VI, VII,
VIII, XII, XIII
i XIV aktu
oskarżenia,
podczas gdy
wnikliwa i
dogłębna
analiza
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
poddana
obiektywnej i
wyważonej
ocenie
prowadzi do
wniosku, że
tych z
zarzucanych

		czynów oskarżony się nie dopuścił			
	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
	Sąd Rejonowy z obrazą art. 5 § 2 kpk ustalił, że oskarżony popelniał przestępstwo z punktu VII aktu oskarżenia przypisane w punkcie 3, a polegające na zażądaniu pieniędzy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej od pokrzywdzonego Ł. C. za zwrot uprzednio skradzionego mu samochodu. Z żadnego dowodu nie wynikało jednoznacznie, iż oskarżony miał być w to zaangażowany i że musiała być to nieodzowna kolej rzeczy				

w związku z tym, że brał udział w kradzieży z włamaniem tego pojazdu (zarzut VI). M. J. przecież podał, że on załatwiał wykupkę, gdyż znał właściciela auta. Nigdy przy tym nie twierdził, że oskarżony miał w tym jakikolwiek swój udział. Nie sposób wnioskować o tym z tego, iż jako współsprawca w popełnieniu kradzieży z włamaniem otrzymał część środków przekazanych przez pokrzywdzonego za zwrot skradzionego pojazdu. Przecież w procedurze kradzieży z włamaniem do samochodów miał uczestniczyć dla zarobku. Ten miał pochodzić z upłynniania aut na różne

sposoby, w tym poprzez oferowanie odkupu ofiarom. Nie wiadomo jednak, czy oskarżonemu z góry nawet było wiadomo, jak będzie tym razem. M. J. tego wcześniej nie doprecyzował, a obecnie również nie ma co na to liczyć. Przed sądem nie pamiętał już konkretów co do poszczególnych czynów, o których opowiadał przed laty podczas wielu przesłuchań, a także eksperymentów procesowych, a z których tylko niewielka część dotyczyła oskarżonego. Jedyne co do niektórych potrafił wypowiedzieć się też co nieco bardziej szczegółowo. Zresztą to jemu miał być znany

okradziony,
choć i to
początkowo
nawet nie
spowodowało,
że zajął się
wykupką.
Nieufność
pokrzywdzonego
miała dopiero
do tego
doprowadzić.
Nie sposób
również
abstrahować
od roli, jaką
w całym
procederze
miał
odgrywać
oskarżony,
przedstawionej
przez M. J. i
korespondującej
z tym, co miał
do
powiedzenia
D. M.. Nie
była ona
kluczową. Był
w istocie
wykonawcą,
dobieranym
do
poszczególnych
kradzieży w
miarę
potrzeb. M.
J. miał się
z nim dzielić
pieniędzmi
uzyskanymi
ze
spieniężania
na różne
sposoby
łupów,
właśnie
dlatego, że
oskarżony

brał udział
w kradzieżach
z włamaniem
do
samochodów.
Pomoc w
upłynnieniu
skradzionego
auta
przypisana w
punkcie 1
stanowić
miała zupełny
wyjątek. Sam
pokrzywdzony
również
niczego
konkretnego
nie
powiedział
nie licząc
tego, że
dopiero w
postępowaniu
sądowym
przyznał, iż
za pieniądze
odkupił auto
od złodzieja.
Nie wiedział
nawet jednak,
kto się z nim
w tej sprawie
skontaktował,
ani kto podjął
pieniądze,
które
pozostawił we
wskazanym
mu miejscu
(k. 1201).
Okoliczności
podniesione
przez
prokuratora
w toku
rozprawy
apelacyjnej
przekonywały
również, iż

niczego istotnego w tym wątku nie miały do powiedzenia M. T., który w tej sprawie nie był przesłuchiwany, ani w żaden sposób jego depozycje w poczet materiału dowodowego nie zostały włączone, a miał być obok oskarżonego i M. J. jednym z trzech sprawców kradzieży z włamaniem z punktu VI aktu oskarżenia.

Kiedy więc przestępstwo z art. 286 § 2 kk jest dokonane z chwilą zażądania korzyści majątkowej, niepodobna bez czynienia niekorzystnych dla oskarżonego domniemań, czego zakazuje art. 5 § 2 kpk, przyjąć, iż był choćby nie sam, ale jednak

zaangażowany
w popełnienie
tak
kwalifikowanego
czynu na
szkodę Ł. C.
w związku
z wcześniej
popelnioną
na jego
szkodę
kradzieżą z
włamaniem
przypisaną w
punkcie 2.

W zakresie
pozostałych
przypisanych
oskarżonemu
czynów, co
do których
skazanie
kwestionował
obrońca, Sąd
odwoławczy
uznał zarzuty
obrazy art. 4
kpk, art. 5
§ 2 kpk i
art. 7 kpk
oraz błędu
w ustaleniach
faktycznych
za kompletnie
chybione.

Skarżąca nie
przedstawiła
żadnej
sensownej
argumentacji,
z której
wynikałoby,
że obciążające
oskarżonego
depozycje M.
J. nie polegały
na prawdzie
co do udziału
K. R. w

kradzieżach z włamaniem opisanych w zarzutach II, III, VI, VII, IX, XII, XIII i XIV.

Niewątpliwie Sąd orzekający i w tym zakresie ocenił zgromadzone dowody na płaszczyźnie art. 7 kpk z uwzględnieniem również art. 4 kpk, formułującego procesową zasadę obiektywizmu, a zatem zawierającą ogólną wskazówkę adresowaną do wszystkich organów postępowania, przestrzeganie której gwarantowane jest szczegółowymi przepisami procedury karnej (zob. postanowienie SN z 28 kwietnia 2009 r., II KK 96/09, LEX Nr 507935).

W żadnym zaś razie ocena ta nie była oceną dowolną i nieobiektywną.

Sąd I instancji miał pełne podstawy do tego, by przydać walor wiarygodności jednym dowodom, a odmówić go dowodom przeciwnym ze wskazaniem, z jakich przyczyn to czyni. Zgodnie z istotą swobodnej oceny dowodów stanowisko to wprawdzie oparte było o własne przekonanie organu orzekającego, nie mniej uwzględniło wszystkie przeprowadzone dowody i całokształt wynikających z nich okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego, ocenionych zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i

doświadczenia
życiowego.
Zarzut
naruszenia
art. 7 kpk
nie może zaś
ograniczać się
do wskazania
wadliwości
sędziowskiego
przekonania o
wiarygodności
jednych, a
niewiarygodności
innych źródeł
czy środków
dowodowych,
lecz powinien
wykazywać
konkretne
błędy w
samym
sposobie
dochodzenia
do
określonych
ocen,
przemawiające
w zasadniczy
sposób
przeciwko
dokonanemu
rozstrzygnięciu.
W grę może
wchodzić np.
pominięcie
istotnych
środków
dowodowych,
niedostrzeżenie
ważnych
rozbieżności,
uchylenie się
od oceny
wewnętrznych
czy
wzajemnych
sprzeczności
(por.
postanowienie

SN z 26 lipca
2007 r., IV
KK 175/07,
OSNwSK
2007/1/1738;
wyrok SA
Katowice z
20 grudnia
2007 r., II
AKa 381/07,
Prok.i Pr.-
wkł.
2008/9/31).
W procesie
nie chodzi
przecież o to,
czy dowody
są
nieprzekonujące
dla strony,
lecz o to,
czy są one
przekonujące
lub nie dla
sądu w
kontekście
całości kształtu
materiału
dowodowego.
Sama
odmienność
przekonania
obrońcy w
danej kwestii
nie jest zaś
obrazą prawa
(por.
postanowienie
SN z 13
listopada
2007 r., V KK
257/07, LEX
nr 332945).
Podobnie
zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
jest słuszny
tylko
wówczas, gdy

zasadność i
ocen wniosków
wyprowadzonych
przez sąd
orzekający z
okoliczności
ujawnionych
w toku
przewodu
sądowego nie
odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania,
nie może
on natomiast
sprowadzać
się do samej
polemiki z
ustaleniami
sądu
wyrażonymi
w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku,
koniecznym
jest zaś
wykazanie,
jakich
mianowicie
konkretnych
uchybień w
zakresie
zasad
logicznego
rozumowania
dopuscił się
sąd w ocenie
zebranego
materiału
dowodowego
(por. wyrok
SN z 23 marca
1974 r., II
KR 355/74,
OSNPG
1975/9/84).
Temu

wszystkiemu
w
najmniejszym
stopniu
skarżący
jednak nie
sprostał. Z
wyjątkiem
dotyczącym
czynu z pkt
VII aktu
oskarżenia
wdał się w
istocie w
polemikę z
ocenami i
ustaleniami
Sądu I
instancji.
Zresztą nawet
zdawał się nie
dostrzegać
rzeczywistej
treści
wyjaśnień
złożonych w
sprawie przez
oskarżonego,
który przecież
zmieniał swe
stanowisko co
do części
stawianych
mu zarzutów.
Na pewno
jednak nie
złożył
logicznych i
konsekwentnych
wyjaśnień,
skoro nawet
w odniesieniu
do czynów, do
popelnienia
których się
przyznał,
potrafił
stwierdzić
właśnie tylko
tyle, a poza

tym zasłaniał się
niepamięcią.
Z kolei co do reszty w ogóle się nie wypowiadał.
Nigdy więc nawet wprost nie powiedział, że M. J., czy D. M., mieliby go fałszywie pomawiać.
Nawet nie twierdził, aby był z nimi skonfliktowany.
Zgodzić się zaś trzeba z Sądem a quo, iż świadkowie Ci nie mieli powodów fałszywie pomawiać oskarżonego.
Ich relacje korespondowały ze sobą, pewne różnice rozwiane zostały w drodze konfrontacji, pozytywnie weryfikowane były też w drodze eksperymentów procesowych.
Poza tym w części okoliczności z nich płynące przyznaniem się do winy potwierdził

oskarżony. To zaś zapewne miał na myśli obrońca twierdząc, że wyjaśnienia oskarżonego znalazły potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Nie dostrzegł już jednak, że odnosiło się to do części niezaskarżonej wyroku. Gołosłownym, niczym nawet nieuprawdopodobnionym było z kolei twierdzenie, że D. M. ma posiadać wiedzę o bliżej nieokreślonych okolicznościach mogących przemawiać za uniewinnieniem oskarżonego. Wniosek taki musiał płynąć z dotychczasowych depozycji tego świadka, w tym złożonych na rozprawie w dniu 26 lutego 2019 r. i w dniu 28 maja 2019 r., a więc

raptem trochę
ponad roku
temu, kiedy
także nie
podnosił, by
cokolwiek, co
obciążającego
o oskarżonym
miał
powiedzieć,
nie polegało
na prawdzie
lub zostało
wymuszone,
nadto by
cokolwiek
przemilczał
lub pominął
z tego, co
jeszcze
pamięta.

Poza sporem
być też musi,
iż depozycje
M. J. wprost i
jednoznacznie
wskazywały
na
popelnienie
przez
oskarżonego
w roli
współsprawcy
przypisanych
mu kradzieży
z włamaniem
z zarzutów
II, III, VI,
VII, IX, XII,
XIII i XIV.
O naruszeniu
art. 5 § 2
kpk można
zaś mówić
dopiero
wtedy, gdyby
sąd
orzekający
powziął

wątpliwości,
co do treści
ustaleń
faktycznych i
mimo braku
możliwości
dowodowych
prowadzących
do ich
usunięcia
rozstrzygnął
je na
niekorzyść
oskarżonego,
bądź
wówczas,
gdyby takie
wątpliwości
powinien był
powziąć (por.
postanowienie
SN z 29 maja
2008 r., V KK
99/08, LEX
nr 435313).
Nie wystarczy
zatem
zaprezentowanie
przez stronę
własnych
wątpliwości
co do stanu
dowodów
(zob.
postanowienie
SN z dnia 4
kwietnia 2018
r., V KK
68/18, LEX
nr 2488989;
postanowienie
SN z dnia 7
grudnia 2017
r., IV KK
461/17, LEX
nr 2434477).
Wątpliwości
nieusuwalne
to zaś nie
takie, które

należy rozwiązywać poprzez ocenę wiarygodności dowodów. Wątpliwości nieusuwalne dotyczą tego, czego ocena wiarygodności dowodów nie usunie (zob. postanowienie SN z dnia 30 stycznia 2018 r., IV KK 494/17, LEX nr 2450264). Reguła in dubio pro reo ma więc zastosowanie tylko wówczas, gdy po przeprowadzeniu w zgodzie z regułami prawa procesowego wszystkich istotnych dowodów, a następnie ich wszechstronnej ocenie, w zgodzie z zasadami logiki i życiowego doświadczenia (art. 7 kpk), zaistnieją co najmniej dwie równie możliwe wersje w zakresie ustaleń faktycznych.

Dopiero w tej ostatniej sytuacji sąd winien za podstawę ustaleń wybrać wersję najbardziej korzystną dla oskarżonego (postanowienie SN z dnia 9 grudnia 2016 r., IV KK 378/16, LEX nr 2188230).

Każdą niejasność w dziedzinie ustaleń faktycznych (m.in. w przypadku kilku wersji wydarzeń) należy w pierwszym rzędzie redukować wszechstronną inicjatywą dowodową, a następnie wnikliwą analizą całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Jeżeli zatem z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia, to

nie jest to
jeszcze
jednoznaczne
z
zaistnieniem
niedających
się usunąć
wątpliwości w
rozumieniu
art. 5 §
2 kpk (zob.
postanowienie
SN z dnia 12
grudnia 2013
r., III KK
420/13, LEX
nr 1422119).
Przepisy art. 5
§ 2 kpk i art.
7 kpk mają
charakter
rozłączny,
ponieważ nie
dające się
usunąć
wątpliwości
mogą powstać
jedynie
wówczas, gdy
sąd
orzekający,
po
wyczerpaniu
wszystkich
możliwości
dowodowych,
oceni
materiał
dowodowy
zgodnie ze
standardami
wyznaczonymi
przez zasadę
swobodnej
oceny
dowodów
(zob.
postanowienie
SN z dnia 10
października

	2013 r., V KK 119/13, LEX nr 1400594).		
	Wniosek		
	zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów z punktów II, III, VI, VII, VIII, IX, XII, XIII i XIV aktu oskarżenia, a za przypisane czyny z punktów I, IV, V, X i XI aktu oskarżenia wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Związłe o powodach uznania wniosku za		

	zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
	Wobec stwierdzonego uchybień w odniesieniu do czynu z punktu VII aktu oskarżenia przypisanego oskarżonemu w pkt 3 zaskarżonego wyroku wymagał on jedynie tylko w tym zakresie adekwatnej korekty, a więc polegającej na uniewinnieniu oskarżonego od tego czynu, co poskutkowało również tym, że po myśli art. 575 § 1 kpk upadło rozstrzygnięcie o karach łącznych z punktu 4, obligujące tym samym do orzeczenia kar łącznych na nowo na bazie kar jednostkowych wymierzonych w punktach		

	<p>1 i 2 zaskarżonego.</p> <p>Jednocześnie nie zachodziły podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Mogłoby się to dokonać tylko w wypadkach określonych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk lub gdyby zachodziła konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości od nowa (art. 437 § 2 zd. 2 kpk).</p>			
	<p>1.OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
	<p>4.1.</p>	<p>obraza art. 413 § 2 pkt 1 kpk mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku, dostrzeżona z urzędu w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów,</p>		

		<p>poprzez wskazanie w opisie przypisanego w punkcie 2 czynu z punktu XIV aktu oskarżenia, iż K. R. dopuścił się go w dniu 11 grudnia 2008 r., podczas gdy zostało prawidłowo ustalonym na podstawie wiarygodnych zeznań pokrzywdzonego P. M. (1), iż do kradzieży z włamaniem jego samochodu marki B. o nr rej. (...) doszło 11 lipca 2008 r..</p>	
	Zwężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
	Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że w/w czyn został popełniony w dniu 11 lipca 2008 r.. Zresztą nikt tego nie kwestionował. Apelacja obrońcy podnosiła		

wyłącznie to,
że jednym ze
sprawców był
konkretnie
oskarżony.

Tymczasem
zostało
oskarżonemu
przypisane
(poprzez
odesłanie do
opisu czynu
zarzucanego),
iż tego
przestępstwa
dopuścił się
w dniu 11
grudnia 2008
r.. Przepis 413
§ 2 pkt 1 kpk
wymaga zaś,
aby wyrok
skazujący
zawierał
„dokładne
określenie
przypisanego
oskarżonemu
czynu”. Zwrot
ten oznacza,
że opis czynu
powinien
wskazywać
czas, miejsce,
sposób i
okoliczności
popelnienia
przestępstwa
oraz jego
skutki, a
zwłaszcza
wysokość
powstałej
szkody. Co
oczywiste,
musi to
odpowiadać
poczynionym
w sprawie

ustaleniom
faktycznym.

Uwzględnieniu
stwierdzonego
z urzędu
uchybień
nie
sprzeciwiał
się kierunek
zaskarżenia
na korzyść
oskarżonego.
Skoro
określenie
innej daty
popelnienia
czynu opiera
się na
właściwym
usytuowaniu
w czasie
zachowania
przestępnego
przypisanego
sprawcy w
wyroku
skazującym,
to zmiana
taka ma
neutralne
znaczenie dla
odpowiedzialności
karnej
oskarżonego.
W takiej
sytuacji fakt,
że
wywiedziono
apelację tylko
na korzyść
nie skutkuje
naruszeniem
normy
zawartej w
art. 434 § 1
kpk,
albowiem w
relacji do
wyroku

	<p>zaskarżonego apelacją zmiana daty czynu nie niesie za sobą żadnych negatywnych konsekwencji dla oskarżonego (zob. wyrok SN z dnia 19 września 2018 r., V KK 455/17, LEX nr 2573939).</p> <p>Dodać jeszcze trzeba, iż Sąd I instancji wskazany mankament wyroku dostrzegł.</p>		
	<p>1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
	<p>0.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
	<p>z punktu 1 - uznanie oskarżonego za winnego popełnienia występku z art. 291 § 1 kk w zw. z</p>		

	<p>art. 65 § 1 kk w postaci przyjętej przez Sąd Rejonowy oraz wymierzenie mu za to na mocy art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 33 § 1, 2 i 3 kk kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w ilości 30 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki diennej na kwotę 30 złotych</p>		
	<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
	<p>Rozstrzygnięcia nieskarżone, a brak było podstaw do orzekania poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 § 1 kpk, art. 440 kpk, art. 455 kpk).</p>		

	5.1.2.	Przedmiot utrzymania w mocy		
	<p>z punktu 2 - uznanie oskarżonego za winnego popełnienia ciągu dwunastu występów z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk (wskazanych przez odesłanie do opisu czynów z punktów II, III, IV, V, VI, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV części wstępnej odpowiadających tożsamym punktom w akcie oskarżenia) zasadniczo w postaci przyjętej przez Sąd Rejonowy (za wyjątkiem przedstawionym w sekcji 5.2.2) oraz wymierzenie mu za to na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 1, 2 i 3 kk kary 3 lat</p>			

	<p>i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w ilości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych.</p>		
	<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
	<p>W świetle poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, a zaakceptowanych przez Sąd Okręgowy, prawidłowo oskarżonemu przypisano popelnienie ciągu dwunastu przestępstw w kształcie i o kwalifikacji wyżej przedstawionej (nie licząc modyfikacji w opisie jednego z tych przestępstw czasu jego popelnienia). Nie stwierdzono również</p>		

takich
uchybień,
które
należałoby
uwzględnić z
urzędu,
niezależnie od
granic
zaskarżenia i
podniesionych
zarzutów (art.
439 § 1 kpk,
art. 440 kpk).

Wymierzone
oskarżonemu
kary nie raziły
natomiast
surowością.
Sąd I instancji
nadał
właściwe
znaczenie
częściowemu
przyznaniu
się do winy
oskarżonego.
Nie można
było tego
przeceniać w
obliczu jego
uprzedniej
wielokrotnej
karalności, a
także w
aspekcie
zastosowania
art. 65 §
1 kk. Zresztą
zarzutu w
tym zakresie
skarżąca nie
podniosła.
Oczekiwała
jedynie, iż
w związku z
postulowanym
uniewinnieniem
oskarżonego
od części z

	<p>przypisanych w punkcie 2 czynów, a w konsekwencji i oczekiwaniem skazania za ciąg składający się raptem z czterech przestępstw wymierzoną zostanie oskarżonemu wyłącznie kara pozbawienia wolności i to w rozmiarze raptem roku, a więc w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, nie zauważając nawet, iż w przypadku skazania w warunkach art. 65 § 1 kk kara ta musiałaby zostać wymierzona obligatoryjnie powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia (art. 64 § 2 kk).</p>			
	5.1.3.	Przedmiot utrzymania w mocy		

	z punktu 5 - przepadek na mocy art. 45 § 1 kk na rzecz Skarbu Państwa kwoty 1.000 złotych tytułem równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popelnienia przestępstwa przypisanego w punkcie 1		
	Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
	Rozstrzygnięcia nieskarżone, a brak było podstaw do orzekania poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 § 1 kpk, art. 440 kpk).		
	5.1.4.	Przedmiot utrzymania w mocy	
	z punktu 6 - obowiązek naprawienia szkody na mocy art. 46 § 1 kk, którego beneficjentami		

	<p>są Ł. C., P. M. (1) i (...) w zakresie wskazanych kwot</p>		
	<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
	<p>Orzeczenie obligacyjne wobec wniosków pokrzywdzonych złożonych z zachowaniem terminu z art. 49a kpk, kiedy dotychczas nie uzyskali zaspokojenia w związku poniesioną przez każdego z nich szkodą wyrządzoną przestępstwami przypisanymi oskarżonemu z punktów VI, VIII i XI aktu oskarżenia. Sąd obowiązek naprawienia szkody orzekł z korzyścią dla oskarżonego zasądając od niego w każdym przypadku tylko 1/3 prawidłowo określonej</p>		

	wysokości szkody. Zresztą w zakresie dotyczącym (...) nie było to rozstrzygnięcie zaskarżone.		
	5.1.5.	Przedmiot utrzymania w mocy	
	z punktu 7 - zasądzenie na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. P. kwoty 1008 złotych powiększonej o kwotę 231,84 złotych podatkiem VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.		
	Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
	Rozstrzygnięcie nie do		

	<p>podważenia, kiedy już po wyroku Sądu I instancji obrońca z urzędu został zwolniony ze swej funkcji w związku z ustanowieniem przez oskarżonego obrońcy z wyboru.</p>			
	5.1.6.	Przedmiot utrzymania w mocy		
	<p>z punktu 8 - obciążenie oskarżonego na mocy art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych kosztami sądowymi w sprawie obejmującymi wydatki w kwocie 1078 złotych i opłatę w kwocie 1.120 złotych.</p>			
	Zwężle o powodach utrzymania w mocy			
	Zasadą jest, iż w sprawach			

z oskarżenia publicznego od skazanego zasądza się na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące zgodnie z art. 616 § 2 pkt 2 kpk wydatki poniesione przez Skarb Państwa w toku postępowania (art. 627 kpk) oraz opłatę, której rodzaje i wysokość oraz zasady i tryb ich wymierzania określa ustawa z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (art. 617 kpk).

Sąd I instancji na pewno nie zawyżył wysokości wydatków obciążających oskarżonego. Ich wysokość determinowało przede wszystkim rozstrzygnięcie z punktu 7. Poza tym skarżący nie kwestionował w apelacji

w związku
ze skazaniem
konkretnie
obciążenia
poniesionymi
przez Skarb
Państwa
wydatkami
postępowania.
Sąd
odwoławczy
natomiast
rozpoznaje
sprawę co
do zasady
w granicach
zaskarżenia i
podniesionych
zarzutów (art.
433 § 1 kpk).
Zarzutu co do
rozstrzygnięcia
o kosztach
oskarżony nie
podniósł, a
nie było ono w
najmniejszym
stopniu
rażąco
niesprawiedliwie.
Tylko
wówczas
można byłoby
zaingerować
w jego treść z
korzyścią dla
oskarżonego
w trybie art.
440 kpk
orzekając w
tym wypadku
poza
granicami
podniesionych
zarzutów.

Nie mniej
z powodu
orzeczenia na
nowo kar

	<p>łączych przez Sąd Okręgowy art. 10 ust. 1 w zw. z art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych obligował do orzeczenia jednej opłaty za obie instancje w ramach rozstrzygnięcia o kosztach sądowych postępowania odwoławczego. Więcej w części 6 formularza.</p>		
	<p>0.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>		<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
	<p>uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt VII aktu oskarżenia, a przypisanego w pkt 3</p>		
	<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		

	Z przyczyny omówionej w sekcji 3.2.		
	5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany	
	wskazanie, że czynu przypisanego w punkcie 2, a opisanego w punkcie XIV części wstępnej (zarzut XIV aktu oskarżenia), oskarżony dopuścił 11 lipca 2008 r.		
	Zwięźle o powodach zmiany		
	Z przyczyny omówionej w sekcji 4.1.		
	5.2.3.	Przedmiot i zakres zmiany	
	w miejsce uchylonego rozstrzygnięcia o karach łącznych z punktu 4, orzeczenie wobec oskarżonego na mocy art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 i 2 kk kary		

	<p>łącznie 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny w ilości 110 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych z połączenia tego rodzaju kar jednostkowych wymierzonych w punktach 1 i 2 z jednoczesnym zaliczeniem na mocy art. 63 § 1 kk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresu zatrzymania oskarżonego w sprawie przypadającego w dniu 14 czerwca 2016 r.</p>		
	<p>Zwiąże o powodach zmiany</p>		
	<p>Konieczność ukształtowania na nowo kary łącznej pozbawienia wolności i</p>		

kary łącznej
grzywny
wynikła z
uniewinnienia
oskarżonego
od czynu z
punktu VII
aktu
oskarżenia
(art. 575 § 1
kpk).
Orzekając te
kary łączne
Sąd
Okręgowy
kierował się
zastosowaną
przez Sąd
Rejonowy
zasadą
asperacji
uznając ją
za adekwatną
dla
przypadku, w
którym
łączonymi
były kary za
ciąg
dwunastu
kradzieży z
włamaniem
oraz kary za
przestępstwo
paserstwa.
Każdy z tych
czynów
dotyczył
innego
pojazdu,
został
popelniony w
innym czasie
(wprawdzie
niezbyt
odległym), na
szkodę
różnych
pokrzywdzonych,
choć przyznać

trzeba, iż
oskarżony
każdorazowo
był
jednakowo
motywowany.
Więzi
przedmiotowo-
podmiotowe
nie
uzasadniały
więc pełnej
absorpcji.
Poza tym
względny
prewencyjne i
wychowawcze
nie pozwalały
premiować
oskarżonego
karami
łącznymi,
które w pełni
pochłonięby
kary
jednostkowe
za
przestępstwo
paserstwa. W
wymiarze kar
łącznych te
jednostkowe
kary i tak
tylko w
niewielkim
stopniu
znalazły
odzwierciedlenie
(kara 6
miesięcy
pozbawienia
wolności
tylko o
miesiąc
podwyższyła
drugą z
łączonych
tego rodzaju
kar, z kolei
30 stawek

	<p>dziennych grzywny podwyższyło karę łączną tego rodzaju raptem o 10 stawek).</p> <p>Orzeczenie na nowo kar łącznych pozwoliło również na dokonanie zaliczenia na poczet kary łącznej pozbawienia wolności w trybie art. 63 § 1 kk okresu zatrzymania oskarżonego w sprawie (k. 1016, 1036-1038), o którym to rozstrzygnięciu zapomniał Sąd Rejonowy.</p>			
	<p><i>o.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
	<p><i>o.o.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i></p>			
	<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

	Związłe o powodach uchylenia			
	5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Związłe o powodach uchylenia			
	5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
	Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
	5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
	Związłe o powodach uchylenia			
	o.o.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

	0.1. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	1. Koszty Procesu			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	3	Zasadą wynikającą z art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk jest, że w przypadku zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego to on ponosi koszty procesu za postępowanie odwoławcze. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie doszukał się podstaw do zastosowania zwolnienia oskarżonego choćby w części od ponoszenia kosztów sądowych postępowania		

odwoławczego
po myśli art.
624 § 1
kpk. Sąd
oskarżony
został
obciążony
wydatkami
poniesionymi
przez Skarb
Państwa w tej
fazie procesu
zamykającymi
się 20
złotowym
ryczałtem za
doręczenie
wezwań i
innych pism.
Co do opłaty
należało
zgodnie z art.
10 ust. 1 w zw.
z art. 7 ustawy
z dnia 23
czerwca 1973
r. o opłatach
w sprawach
karnych
wymierzyć
oskarżonemu
jedną opłatę
za obie
instancje
należną od
kary 3 lat
i 5 miesięcy
pozbawienia
wolności oraz
grzywny w
wysokości
3.300 złotych.

Jednocześnie
w związku z
uniewinnieniem
oskarżonego
od jednego
z zarzucanych
czynów,

należało wskazać, że wydatkami w sprawie w tej części, należało obciążyć Skarb Państwa po myśli art. 630 kpk w zw. z art. 634 kpk. Wydatki związane z oskarżeniem, o których mowa w art. 630 kpk, to zaś także wydatki poniesione przez oskarżonego w związku z ustanowieniem w sprawie jednego obrońcy z wyboru. W wypadku częściowego uniewinnienia oskarżonego lub częściowego umorzenia prowadzonego przeciwko niemu postępowania może on zatem domagać się od Skarbu Państwa w tej części zwrotu tych kosztów (zob. uchwałę SN z dnia 28 stycznia

		<p>2016 r., I KZP 16/15, OSNKW 2016/2/10). Wobec braku wniosku wymaganego przez § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.) nie dokonywał jednak Sąd Okręgowy rozliczenia możliwego wydatku oskarżonego na ustanowienie obrońcy w postępowaniu odwoławczym.</p>	
	1.PODPIS		
	<p>SSO Marcin Schoenborn SSO Małgorzata Peteja-Żak SSR (del.) Anna Forster- Weissensteiner</p>		

o.1.Granice zaskarżenia	
--------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego K. R.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego w ramach przypisanego w punkcie 2 ciągu dwunastu przestępstw za czyny zarzucane z punktów II, III, VI, VIII, IX, XII, XIII, XIV aktu oskarżenia oraz za czyn przypisany w punkcie 3 zarzucany w pkt VII aktu oskarżenia oraz wynikające z tego konsekwencje w zakresie kar jednostkowych z punktów 2 i 3 oraz kar łącznych orzeczonych w punkcie 4, a także orzeczonego w punkcie 6 obowiązku naprawienia szkody na rzecz Ł. C. i P. M. (2).		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana